

РЕШЕНИЕ

№ 1208

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11815** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 16.10.2020 г. по н.а.х. дело № 9370/ 2020 г. по описа на СРС, НО, 93 състав е потвърден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система серия К № 2433625 на СДВР, с който на А. Н. А. е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК вр.чл.63, ал.1 ЗАНН решението е обжалвано от А. Н. А. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ № 1651628 на СДВР.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът се представлява от адв. К., който поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът, СДВР - ОПП, не депозира отговор срещу касационната жалба и не ангажира становище в тази инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

За да потвърди електронен фиш (ЕФ) серия К № 1651628, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 23.09.2018 г., в 09,01 часа в [населено място] по [улица] преди спирка МГТ, с посока на движение от [улица] към пл. „О. мост“ се движел лек автомобил „Х. И 30“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на А. Н. А., със скорост 89 км/час, при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място с поставен пътен знак В26 и допълнителен пътен знак Е24. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с техническо средство FOAB5120000. За така констатираното нарушение на А. Н. А. бил издаден електронен фиш серия К № 2433625 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че А. Н. А. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Решението е законосъобразно.

Правилно въззивният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. А. Н. А., като участник в движението, не се е съобразила с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл.21, ал.2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 50 км/ч., като е бил поставен и пътен знак В26 и допълнителен пътен знак Е24. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по

отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДВП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законната препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДВП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДВП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на препащащата норма.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

При този изход от делото разноски следва да се присъдят на ответника, но поради факта, че същия не е представляван и не са направени искания за разноски, то съда не дължи произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.10.2020г., постановено по н. а. х. дело № 9370/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 93 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.